

L'EVOLUCIÓ DELS ESTEREOTIPS LINGÜÍSTICS A BARCELONA

Sessió a càrrec de Kathryn Woolrad (3 de juny de 1988)

Nota. — L'article de la professora Woolrad, en col·laboració amb Tae-Joong Gahng, que inclou en el cos d'aquest mateix número, conté tota la informació que es va presentar en aquesta sessió de seminari.

DISCUSSIÓ

Joan Maria Romani. La comparació que acabes d'establir entre les actituds dels joves el 80 amb les actituds dels joves el 88 fonamentaria, sembla, un cert optimisme en la recuperació de la llengua.

Kathryn Woolrad. El problema és que, com sabeu, no coneixem quina relació hi ha entre actitud i ús lingüístic. Per tant, no podem treure'n moltes conclusions clares.

Miquel Strubell. Als anys vuitanta hi va haver molta discussió sobre l'existència de dues comunitats diferenciades: la llengua era un criteri fonamental per diferenciar a quina comunitat es pertanyia. Ara, segons sembla a partir de les dades, la fidelitat a la llengua pròpia de cada grup sembla que està perdent pes fonamental.

Francesc Vallverdú. He trobat molt interessant aquest estudi. El tipus d'imatge del català com a llengua de prestigi era esperable. Hi ha, però, una visió del català com a llengua de prestigi amb una certa recança. Observo la taula 7, que, malgrat que la solidaritat dels subjectes castellanoparlants amb els sectors també castellanoparlants ha baixat, aquesta continua sent més alta que envers els actors catalanoparlants.

Kathryn Woolrad. Els castellanoparlants continuen avaluant un catalanoparlant (l'actor catalanoparlant) que parli castellà el 1998, pitjor que el 1980, però amb una diferència molt menor.

Joan Maria Romani. ¿Podria ser significatiu el fet que els subjectes vagin a diferents escoles?

Kathryn Woolrad. No he mirat aquesta variable.

Amparo Tusón. El text que les veus disfressades llegeixen i sobre els quals s'avalua és escolar. El 1980, el text escolar en català devia semblar més estrany que no ara (1988), en què el català és més present a l'escola.

Francesc Vallverdú. Una enquesta recent de l'empresa SOFEMASA indica que cada grup lingüístic prefereix veure la televisió en la llengua del seu propi grup.

Miquel Strubell. En aquest estudi comparem com són avaluades unes persones amb com són avaluades unes altres. Mesurem, doncs, actituds respecte de parlants de llengües i no respecte de llengües. És aquesta actitud respecte de parlants de llengües la que ens interessa més.

Emili Boix. Dues preguntes. Sobretot a l'àrea metropolitana de Barcelona, i especialment entre les darreres generacions a què pertanyen els meus alumnes, es fa difícil de saber quina és la primera llengua d'una persona determinada, fins i tot per a ensenyants de llengües amb oïdes més o menys *ensinistrades*. ¿Com podem estar segurs que els joves subjectes que avaluaven diferenciaven les veus (vuit en total, perquè usaven una vegada castellà i l'altra català) com a persones *catalanes* o *castellanes*? ¿Informàveu els subjectes d'on provenien les persones?

I segona pregunta: les dades d'actituds que has repartit ¿no podrien ser interpretades com a senyals de favoritisme envers el propi grup? Les dades, tot just acabades de sortir d'una recerca que he fet sobre actituds envers la tria de català i castellà, semblen apuntar cap aquí. Els joves semblen avaluar millor la veu de l'actor que parla, sempre que aquest pertanyi al seu propi grup ètnic, independentment de la llengua que aquests actors de les veus hagin triat.

Kathryn Woolard. Pel que fa a la primera part, no tenim seguretat que hagin distingit què eren aquelles veus. No els proporcionava cap informació prèvia. Pel que fa a la segona, no he mirat d'interpretar les dades segons aquesta hipòtesi. Cal recordar que aquests estudis quantitius d'actituds donen una informació limitada i no poden dir més del que diuen.

Joan Maria Romaní. Comparant les dades del 80 amb les del 88, hi observem un augment de l'ús del català entre els amics, que no és, però, significatiu.

Emili Boix. Has dit en la teva intervenció que els resultats de Núria, una de les veus, eren anòmals. Els subjectes castellanoparlants s'hi senten molt menys solidaris que respecte a l'altre actor catalanoparlant, Montse. ¿com podries explicar aquesta *anomalia*?

Kathryn Woolard. Pot haver-ni influït el fet que la persona corresponent a la veu que anomenem «Núria» sigui de Vic i té un accent no barceloní, o de les comarques pròximes a Barcelona, mentre que els que responen viuen precisament a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Francesc Vallverdú. Aquí caldria veure què passa en les actituds envers diferents dialectes del català. Observo que joves catalanoparlants militants de l'àrea de Barcelona afavoreixen més el català metropolità que el de comarques, al contrari del que solem fer generacions anteriors, per als quals, el català de Vic, per exemple, té més prestigi.